

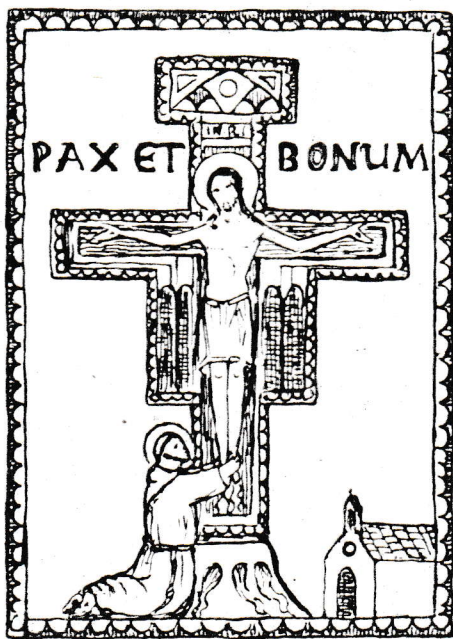
mm

HISTORIA SACELLI
BARDIBÜKKIENSIS

ANNUS SANCTUS
MCMXXV

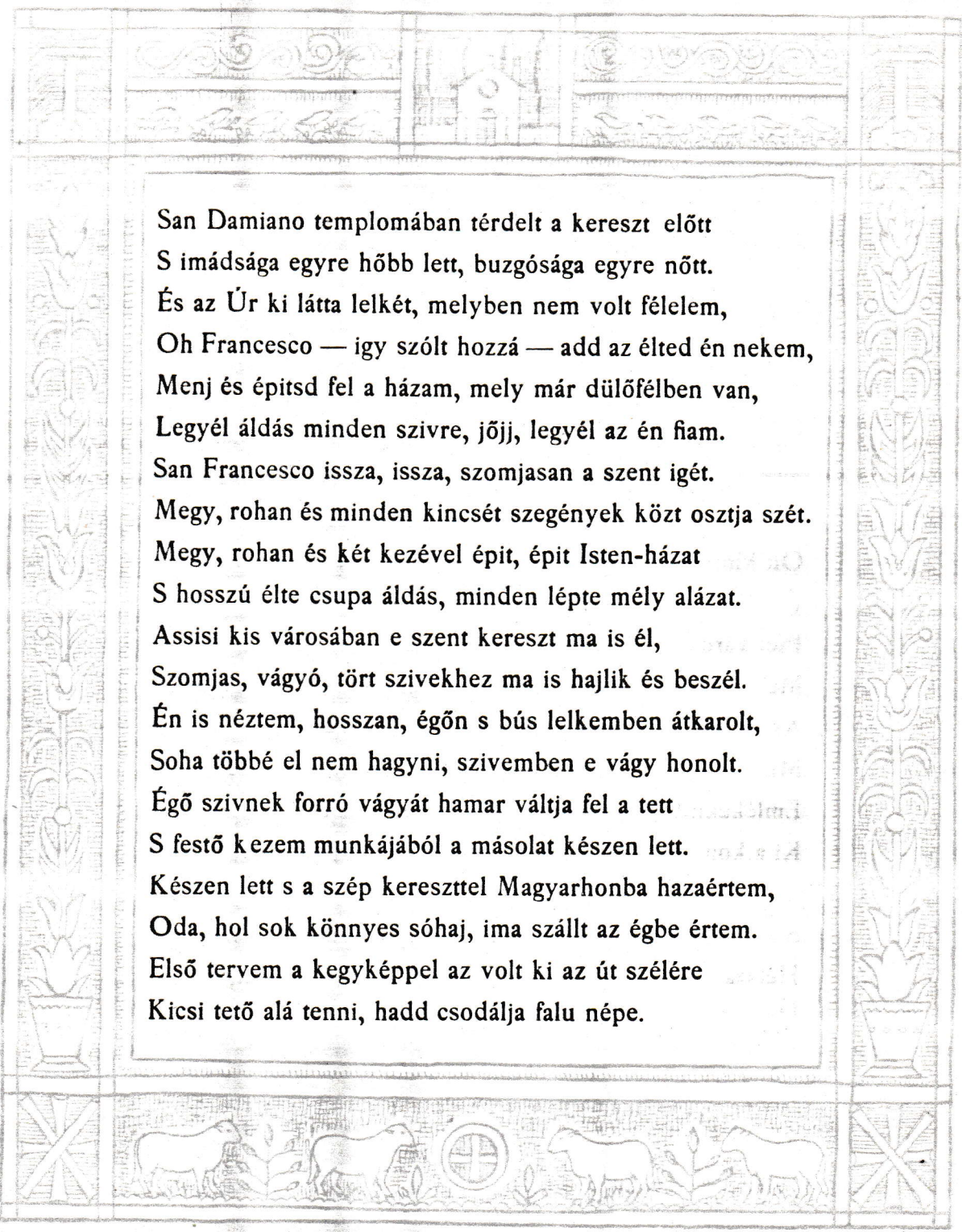
HISTORIA SACELLI BARDIBÜKKIENSIS

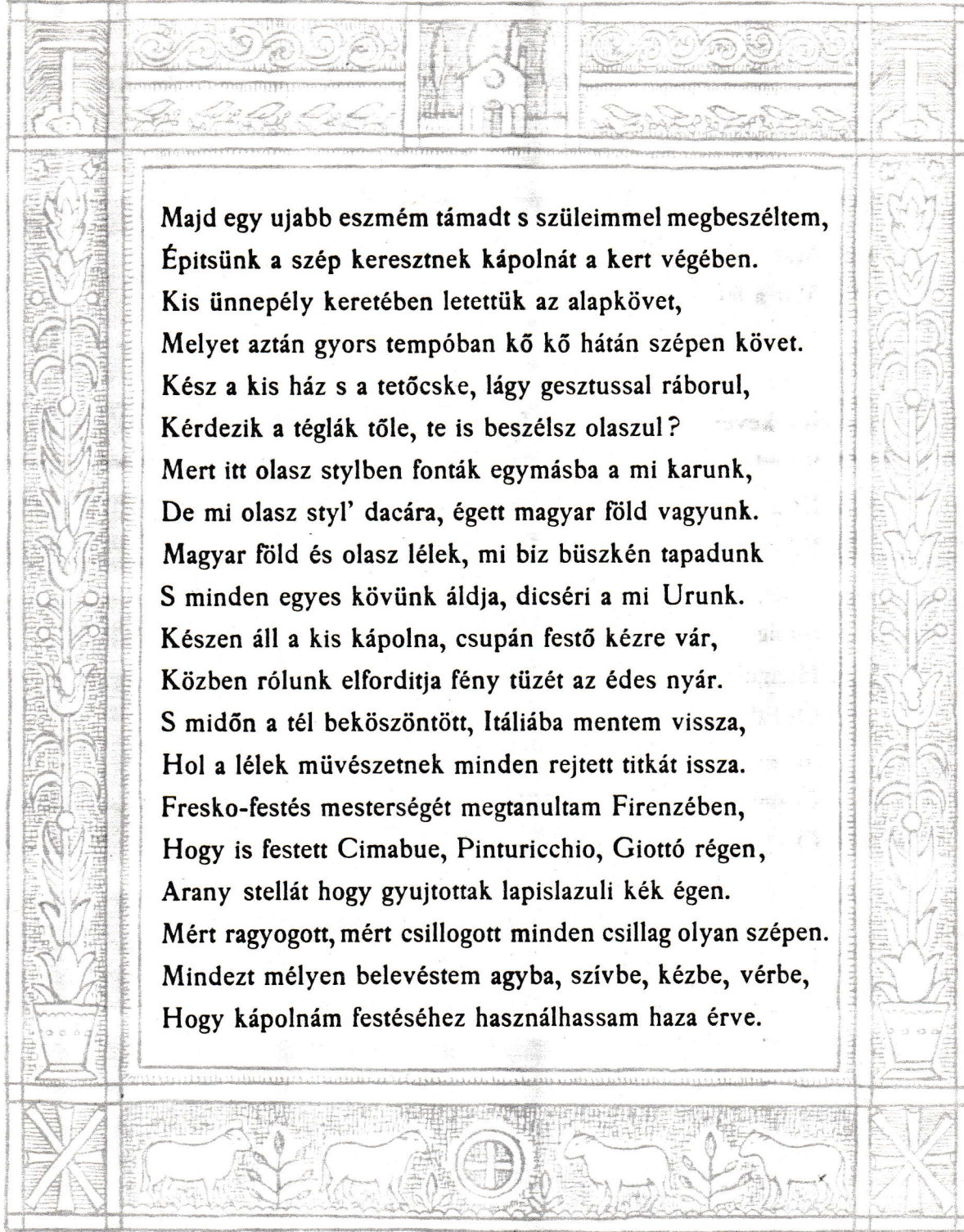
ANNUS SANCTUS
MCMXXV

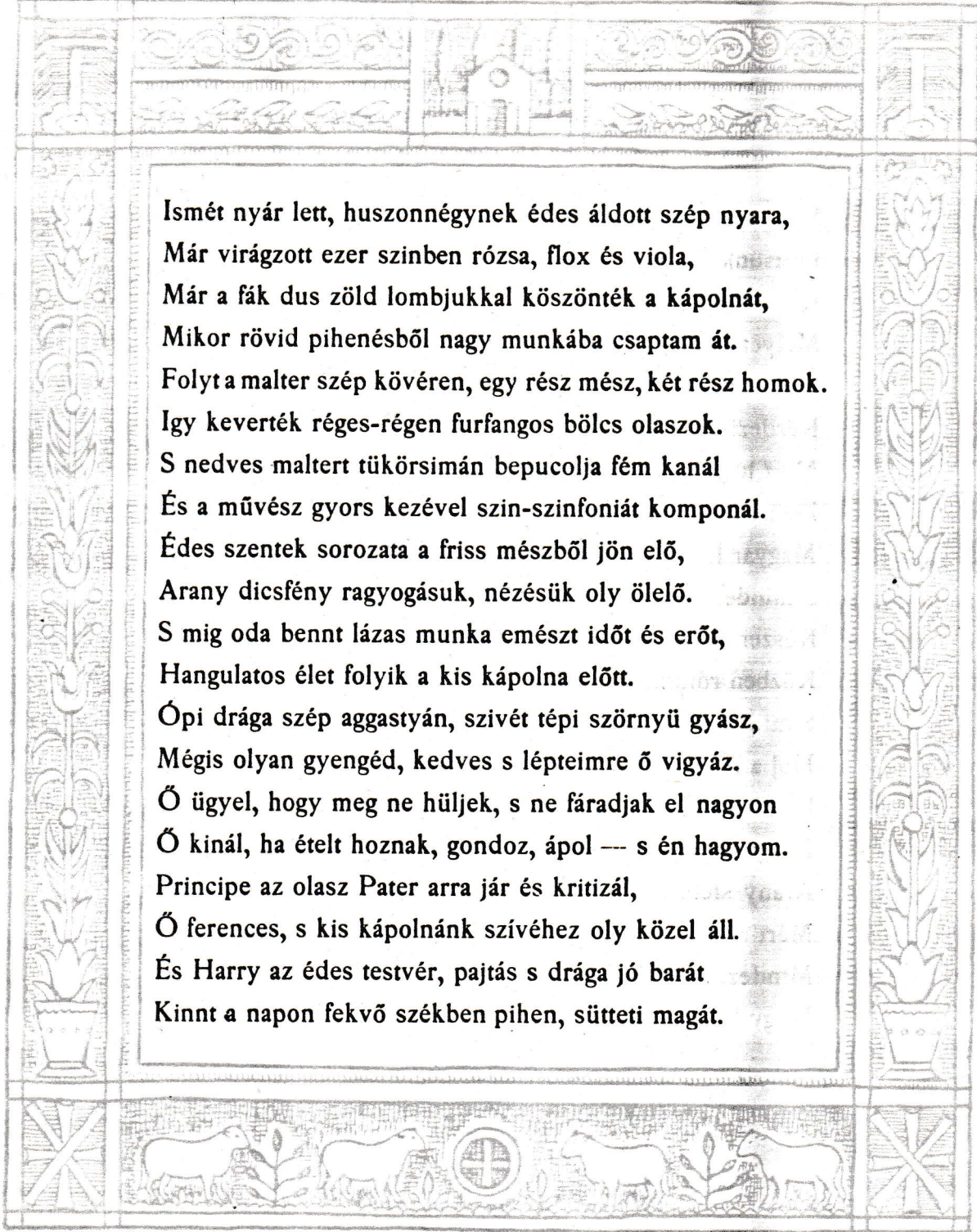
jó Isten szent nevében, elmondom a históriát,
Hogy történt, hogy építettünk Bükkön egy kis kápolnát.
Nem is tudom hol kezdjem el, de legjobblesz talán ott,
Hogy az édes Olaszország gyermekéül fogadott.
Ott kint éltem három évet s a harmadik év nyarán
Umbria kis városkája, szép Assisi lett hazám.
Pici város, mégis annyi áldást, békét, fényt jelent,
Mert ott élt és halt meg régen, Krisztusban egy drága Szent,
Assisi kis városában róla minden kő beszél,
Minden gyermek nevét hordja, róla suttog ott a szél.
Emlékeknek hosszú sora, újra elénk tárja azt,
Ki a komor, bús világnak teremtett egy új tavaszt.
Ma is hozzá menekülnek költők, árvák, betegek
S szent sirjánál bús lelkekben behegednek a sebek.
Hétszáz éve, hogy Francesco elhagyá a bűn honát,
Hogy jóságra szomjas éltét, Istenének adja át.

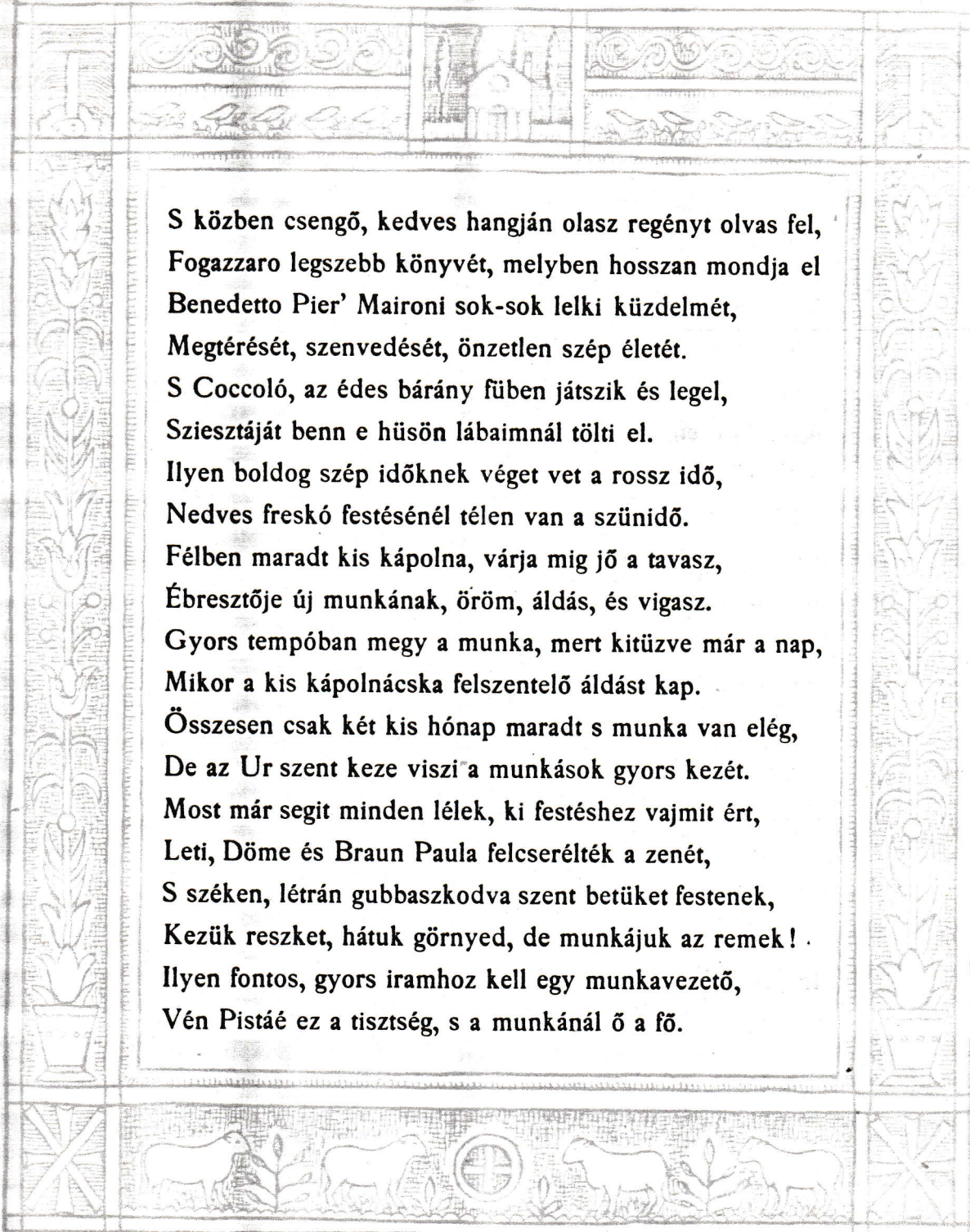
San Damiano templomában térdelt a kereszt előtt
S imádsága egyre hőbb lett, buzgósága egyre nőtt.
És az Úr ki látta lelkét, melyben nem volt félelem,
Oh Francesco — így szólt hozzá — add az élted én nekem,
Menj és építsd fel a házam, mely már dülöfélben van,
Legyél áldás minden szivre, jőjj, legyél az én fiam.
San Francesco issza, issza, szomjasan a szent igét.
Megy, rohan és minden kincsét szegények közt osztja szét.
Megy, rohan és két kezével épít, épít Isten-házat
S hosszú élte csupa áldás, minden lépte mély alázat.
Assisi kis városában e szent kereszt ma is él,
Szomjas, vágyó, tört szivekhez ma is hajlik és beszél.
Én is néztem, hosszan, égőn s bús lelkemben átkarolt,
Soha többé el nem hagyni, szivemben e vágy honolt.
Égő szivnek forró vágyát hamar váltja fel a tett
S festő kezem munkájából a másolat készen lett.
Készen lett s a szép kereszttel Magyarhonba hazaértem,
Oda, hol sok könnyes sóhaj, ima szállt az égbe értem.
Első tervem a kegyképpel az volt ki az út szélére
Kicsi tető alá tenni, hadd csodálja falu népe.

Majd egy újabb eszmém támadt s szüleimmel megbeszéltem,
Építsünk a szép keresztnek kápolnát a kert végében.
Kis ünnepély keretében letettük az alapkövet,
Melyet aztán gyors tempóban kő kő hátán szépen követ.
Kész a kis ház s a tetőcske, lágy gesztussal ráborul,
Kérdezik a téglák tőle, te is beszélsz olaszul?
Mert itt olasz stylben fonták egymásba a mi karunk,
De mi olasz styl' dacára, égett magyar föld vagyunk.
Magyar föld és olasz lélek, mi biz büszkén tapadunk
S minden egyes kövünk áldja, dicséri a mi Urunk.
Készen áll a kis kápolna, csupán festő kézre vár,
Közben rólunk elfordítja fény tüzét az édes nyár.
S midőn a tél beköszöntött, Itáliába mentem vissza,
Hol a lélek művészetnek minden rejtett titkát issza.
Fresko-festés mesterségét megtanultam Firenzében,
Hogy is festett Cimabue, Pinturicchio, Giotto régen,
Arany stellát hogy gyujtottak lapislazuli kék égen.
Mért ragyogott, mért csillogott minden csillag olyan szépen.
Mindezt mélyen belevéstem agyba, szívbe, kézbe, vérbe,
Hogy kápolnám festéséhez használhassam haza érve.

Ismét nyár lett, huszonnégynek édes áldott szép nyara,
Már virágzott ezer színben rózsza, flox és viola,
Már a fák dus zöld lombjukkal köszönték a kápolnát,
Mikor rövid pihenésből nagy munkába csaptam át.
Folyt a malter szép kövéren, egy rész mész, két rész homok.
Igy keverték réges-régen furfangos bölcs olaszok.
S nedves maltert tükörsimán bepucolja fém kanál
És a művész gyors kezével szín-szinfoniát komponál.
Édes szentek sorozata a friss mészből jön elő,
Arany dicsfény ragyogásuk, nézésük oly ölelő.
S míg oda bennt lázas munka emészt időt és erőt,
Hangulatos élet folyik a kis kápolna előtt.
Ópi drága szép aggastyán, szivét tépi szörnyü gyász,
Mégis olyan gyengéd, kedves s lépteimre ő vigyáz.
Ő ügyel, hogy meg ne hüljek, s ne fáradjak el nagyon
Ő kínál, ha ételt hoznak, gondoz, ápol — s én hagyom.
Principe az olasz Pater arra jár és kritizál,
Ő ferences, s kis kápolnánk szívéhez oly közel áll.
És Harry az édes testvér, pajtás s drága jó barát
Kinnt a napon fekvő székben pihen, sütteti magát.

S közben csengő, kedves hangján olasz regényt olvas fel,
Fogazzaro legszebb könyvét, melyben hosszan mondja el
Benedetto Pier' Maironi sok-sok lelki küzdelmét,
Megtérését, szenvedését, önzetlen szép életét.

S Coccoló, az édes bárány füben játszik és legel,
Sziesztáját benn e hűsön lábaimnál tölti el.

Ilyen boldog szép időknek véget vet a rossz idő,
Nedves freskó festésénél télen van a szünidő.

Félben maradt kis kápolna, várja mig jő a tavasz,
Ébresztője új munkának, öröm, áldás, és vigasz.

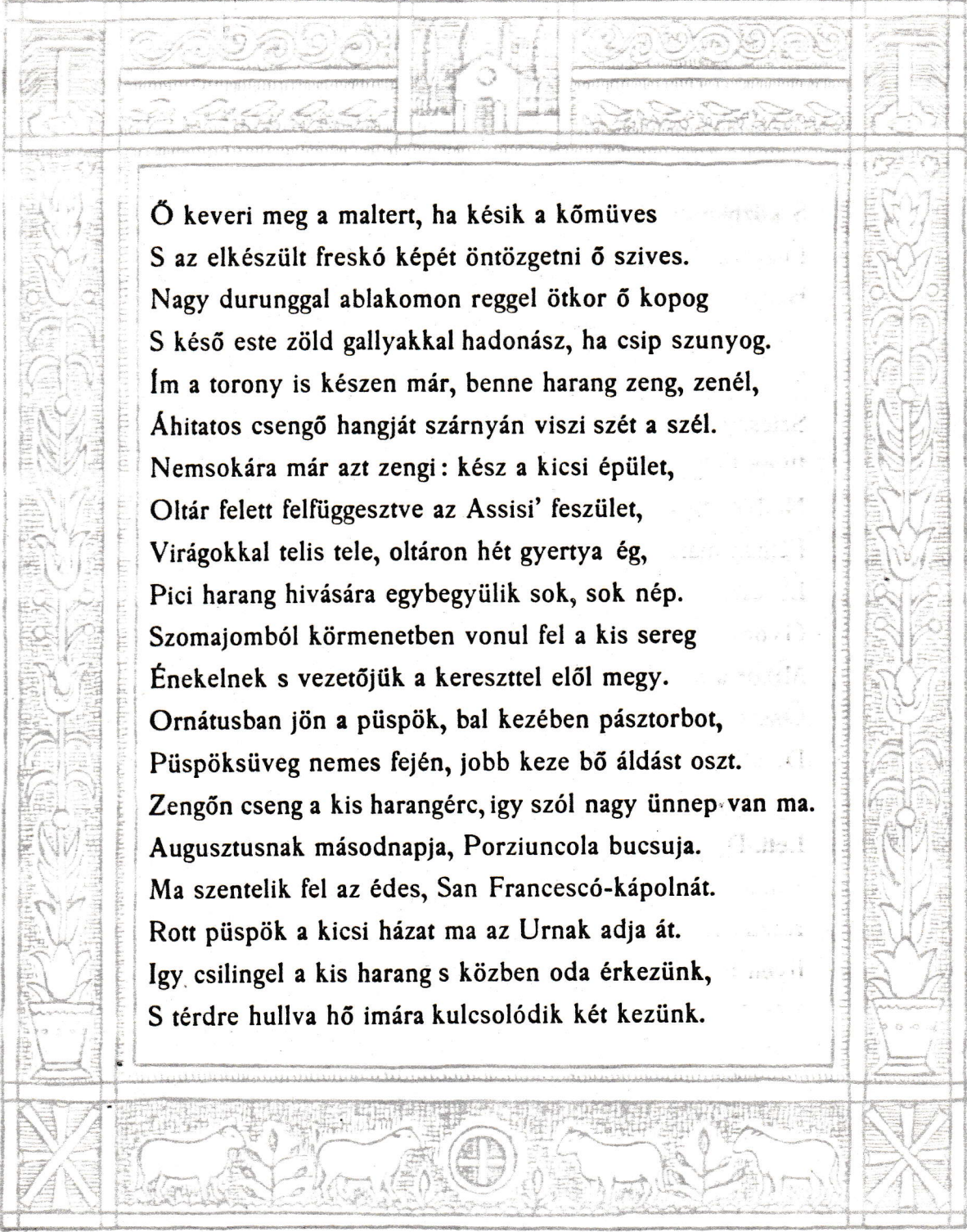
Gyors tempóban megy a munka, mert kitűzve már a nap,
Mikor a kis kápolnácska felszentelő áldást kap.

Összesen csak két kis hónap maradt s munka van elég,
De az Ur szent keze viszi a munkások gyors kezét.

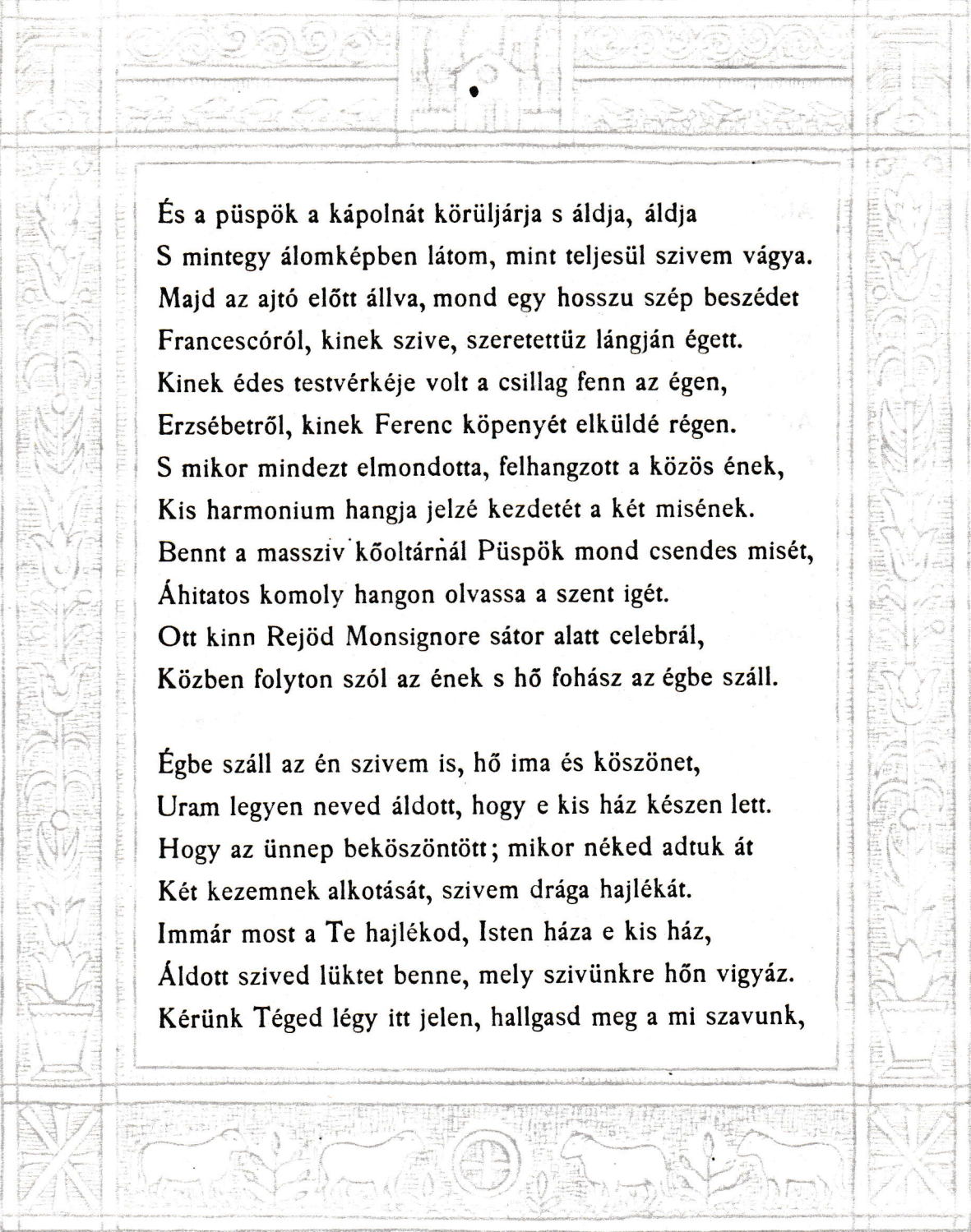
Most már segít minden lélek, ki festéshez vajmit ért,
Leti, Döme és Braun Paula felcserélték a zenét,

S széken, létrán gubbaszkodva szent betüket festenek,
Kezüik reszket, hátuk görnyed, de munkájuk az remek!

Ilyen fontos, gyors iramhoz kell egy munkavezető,
Vén Pistáé ez a tisztség, s a munkánál ő a fő.

Ő keveri meg a maltert, ha késik a kőműves
S az elkészült freskó képét öntözgetni ő szives.
Nagy durunggal ablakomon reggel ötkor ő kopog
S késő este zöld gallyakkal hadonász, ha csip szunyog.
Ím a torony is készen már, benne harang zeng, zenél,
Áhítatos csengő hangját szárnyán viszi szét a szél.
Nemsokára már azt zengi: kész a kicsi épület,
Oltár felett felfüggesztve az Assisi' feszület,
Virágokkal telis tele, oltáron hét gyertya ég,
Pici harang hívására egybegyülik sok, sok nép.
Szomajomból körmenetben vonul fel a kis sereg
Énekelnek s vezetjük a keresztel elöl megy.
Ornátusban jön a püspök, bal kezében pásztorbot,
Püspöksüveg nemes fején, jobb keze bő áldást oszt.
Zengőn cseng a kis harangérc, így szól nagy ünnep van ma.
Augusztusnak másodnapja, Porziuncola bucsuja.
Ma szentelik fel az édes, San Francescó-kápolnát.
Rott püspök a kicsi házat ma az Urnak adja át.
Így csilingel a kis harang s közben oda érkezünk,
S térdre hullva hő imára kulcsolódik két kezünk.

És a püspök a kápolnát körüljárja s áldja, áldja
S mintegy álmoképben látom, mint teljesül szívem vágya.
Majd az ajtó előtt állva, mond egy hosszú szép beszédet
Francescóról, kinek szive, szeretettűz lángján égett.
Kinek édes testvérkéje volt a csillag fenn az égen,
Erzsébetről, kinek Ferenc köpenyét elküldé régen.
S mikor mindezt elmondotta, felhangzott a közös ének,
Kis harmonium hangja jelzé kezdetét a két misének.
Bennt a masszív kőoltárnál Püspök mond csendes misét,
Áhítatos komoly hangon olvassa a szent ígét.
Ott kinn Rejöd Monsignore sátor alatt celebrál,
Közben folyton szól az ének s hő fohász az égbe száll.

Égbe száll az én szívem is, hő ima és köszönet,
Uram legyen neved áldott, hogy e kis ház készen lett.
Hogy az ünnep beköszöntött; mikor néked adtuk át
Két kezemnek alkotását, szívem drága hajlékát.
Immár most a Te hajlékod, Isten háza e kis ház,
Áldott szived lüktet benne, mely szívünkre hőn vigyáz.
Kérünk Téged légy itt jelen, hallgasd meg a mi szavunk,

Áldj meg minket amig élünk, légy velünk ha meghalunk.
Add, hogy mindig jók lehessünk, senkit soha ne bántsunk.
Békességnek példaképe, tükre legyen a házunk.
Balsorsot és betegséget megadással tűrjünk Érted,
Soha el ne halványítsa semmi a Te fénylő képed.
Add, hogy legyen szent az élet s ne üssön oly sok sebet,
Gyűlöleten urrá váljon győzedelmes szeretet.

Elhangzott az én imám is s véget ért e história,
Rómában is most zárul be a Szent Évnek kapuja.
Uram add, hogy mindegyik év bűnbocsátó év legyen,
Jusson minden vérző szívnek szánalom és kegyelem,

Amen.

